obch. zák., kde naopak o výkon práva zástavního jde a soud dle zásadního ustanovení článku 310 a cit. § 44 k povolení prodeje povolán jest. V tomto případě žádá se prodej dle čl. 382. Že žádost ještě vedle toho míní, že žadatelka oprávněna jest k prodeji krom toho také vedle čl. 387 (366) obch. zák., nemůže příslušnosti soudu pro rozhodnutí dle čl. 382 vaditi, neboť omezí se jen na rozhodnutí této otázky, a může-li prodej povoliti, povolí jej, nemůže-li však, nepovolí, v obou případech však, pokud by snad navrhovatelka kladla žádost i ve smyslu § 387, tuto pro nepříslušnost soudní odmítne. Avšak rekursní soud a navrhovatelka zase přehlížejí, že dle cit. ustanovení (čl. 310, § 44 j. n.) příslušným jest k povolení prodeje za účelem výkonu práva zástavního obchodní soud, jímž však je sborový soud (§§ 1—4, 6, 7, 51 poslední odstavec j. n.), buď samostatný obchodní soud neb obchodní senát sborového soudu. Okresní soudy, ani ty, jež jsou ustanoveny pro obchodní věci, nenazývá zákon soudy obchodními, nýbrž okresními soudy pro věci obchodní (§ 2, odstavec druhý, § 52 j. n.). Na kolik však by přes to vzešla otázka, zdali nelze připustiti k příslušnosti té i okresní soudy pro věci obchodní, kterou bývalý nejv. soud víd. řešil podle obnosu pohledávky, kdežto Neumann k § 52 j. n. str. 17 příslušnost okresního soudu nepřipouští, jest to otázka zde bezpředmětná, protože pohledávka zde přesahuje obnos příslušnosti okresního soudu. Podotknouti je, že § 385 j. ř. mluví jen o provedení prodeje, nikoli o jeho povolení.

Čís. 1776.

Ku zastupování nestačí substituční plná moc udělená zdejšímu advokátu advokátem cizozemským.

(Rozh. ze dne 11. července 1922, Rv II 82/22.)

Nejvyšší soud vrátil dovolateli dovolací spis s tím, aby předložil přímou plnou moc pro zástupce, jenž ho posud zastupoval pouze v substituci cizozemského advokáta.

Důvody:

Podle § 1 lit. a), § 7 a 8 adv. řádu, § 1 zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. a zákona ze dne 23. července 1919 čís. 449 sb. z. a n. o zákonné ochraně Československé republiky může při soudech republiky připuštěno býti zastupování jen tuzemskými advokáty. Cizozemský advokát nemůže v tuzemsku vůbec pokládán býti za advokáta ve smyslu tuzemských zákonů, t. j. za osobu, které právo vykonávání advokacie zde přísluší, a nemá následkem toho ani oprávnění, jež civilní soudní řád advokátu přiznává. Praví-li tedy § 31 odstavec druhý c. ř. s., že advokát může udělenou mu plnou moc na jiného advokáta přenésti, nezřídí se taková legální substituce tím, že cizozemský advokát, který, jakž dolíčeno, vůbec zde za advokáta neplatí, a tudíž jen jako pouhý t. zv. obecný plnomocník považován býti může (§ 29), přenese plnou moc na advokáta tuzemského, neboť pak ji nepřenesl advokát, nýbrž obecný plnomocník, který toho práva nemá, a vůbec není oprávněn v t. zv. sporech zástupčích,

t. j. kde zastoupení advokátem je předepsáno, zastupovati. Je-li tedy založena ve spisech pouze plná moc pro Dra Josefa W-a, advokáta v Solnohradě, v níž jest substituován Dr. Berthold S., advokát v Brně, není dle zákona dovoleno, k zastupování ho připustiti, protože chybí proň legální plná moc (§ 38 c. ř. s.). A nehledě k otázce přípustnosti dle civ. soudn. řádu, je to nedovoleno i se stanoviska veřejnoprávního, protože by tím zákon o ochraně republiky byl obcházen.

Čís. 1777.

Smlouva, jíž bylo převedeno za úplatu vývozní povolení na jiného, jest neplatnou.

(Rozh. ze dne 18. července 1922, Rv I 299/22.)

Žalobce vymohl si vývozní povolení pro větší počet koní, z nichž prvých sedm vyvezl D., ostatní pak žalovaní. Žalobu o zaplacení vývozního poplatku procesní soud prvé stolice zamítl, maje za to, že žalobce mimo vývoz nejprvnějších 7 koní na vývozu činně se nesúčastnil a že tudíž od žalovaných vymínil si odměnu jen za přenechání vývozního povolení, což však, jak žalobce sám doznává, jest jednáním nedovoleným (§§ 879 a 916 obč. zák. a čl. 1, 266, 273 a 293 obch. zák.). Odvolací soud žalobě vyhověl, dospěv k závěru, že mezi stranami byla uzavřena smlouva společenská a že vývozní povolení nebylo žalobcem za úplatu dále převedeno.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvého soudu.

Důvody:

Dovolací soud nemůže se přikloniti k názoru soudu odvolacího, že strany uzavřely společenskou smlouvu ve smyslu čl. 266 obch. zák. na zužitkování vývozního povolení žalobcem získaného. V žalobě jest sice tvrzeno, že se žalobce dohodl se žalovanými, že na základě vývozního povolení, úřadem pro zahraniční obchod mu uděleného, provedou společně vývoz 50 koní a žalobce také ovšem nepřiznal, že vývozní povolení zcizil, avšak z dalšího obsahu žaloby a z celého děje, prvým soudem zjištěného plyne, že žalobce povolení k vývozu koní na žalované skutečně za úplatu převedl. Společenská smlouva podle čl. 266 obch. zák. předpokládá spolčení k jednotlivým obchodům na společný účet. Těchto náležitostí zde není. V žalobě samé se tvrdí, že dohoda stran záležela v tom, že žalovaní obstarají nákup i prodej koní a že zaplatí žalobci za každého vyvezeného koně 1000 K. Zjištěno jest, že žalobce kromě prvých sedmi D-em vyvezených koní na vývozu se činně nesúčastnil. Oněch 7 koní, při jichž nákupu byl žalobce účasten, bylo však předmětem úmluvy žalobcovy s D-em, o kterou v tomto sporu nejde. Při nákupu a vývozu koní, vyvezených žalovanými, neměl žalobce žádného účastenství. Z přílohy čís. 2 vyplývá zřejmě, že bylo povolení k vývozu žalovaným Adolfem L-em od žalobce převzato, tedy na onoho převedeno. Okolnost, že jest Adolf L. v této listině jmenován zástupcem žalobcovým, nerozhoduje, poněvadž ve skutečnosti jeho zástupcem nebyl, nýbrž provozoval nákup i prodej samostatně, nikoli jako plnomocník žalobcův. Toto ozna-